

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **J. H.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Žákem
sídlem Masarykovo nám. 3125/11, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2022, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V projednávaném případě jsou **jádrum sporu otázky**, zda je v souladu se zákonem popis skutku ve výroku napadeného rozhodnutí, zda bylo prokázáno ohrožení protijedoucího řidiče, zda bylo třeba ke zjištění šíře vozovky provést důkazy leteckým snímkem místa přestupku a normou k šíři komunikace, tj. jestli jsou zde opomenuté důkazy.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 14. 2. 2022, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „ZSP“), a uložil

mu pokutu ve výši 6 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 22. 5. 2021 v 11.10 h v obci Šumperk na ulici Zábřežská u domu č. 20, ve směru jízdy od centra při řízení motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X, předjížděl vozidlo svědka M. H. ve chvíli, kdy se z protisměru blížilo protijedoucí vozidlo neztotožněného řidiče, čímž řidiče protijedoucího vozidla ohrozil.
4. Žalovaný upřesnil výrok rozhodnutí městského úřadu tak, že označil směr jízdy žalobce ve vztahu k centru města a slova „kdy ohrozil protijedoucího řidiče a dále ohrozil řidiče předjížděného vozidla pana M. H.“ zaměnil slovy „předjížděl vozidlo svědka M. H. ve chvíli, kdy se z protisměru blížilo protijedoucí vozidlo neztotožněného řidiče, čímž řidiče protijedoucího vozidla ohrozil.“ Ve zbylé části žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu ze dne 14. 2. 2022 potvrdil.
5. **Žalobce v žalobě** namítal, že ve skutkové větě musí být popsáno přesné jednání pachatele, tedy jakým způsobem a s jakými důsledky jednal tak, aby toto jednání mohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku. Nedostatečný popis skutku souvisí s tím, že městský úřad nezjistil dostatečně skutkový stav. Konkrétně nebylo zjištěno, jak byli ohroženi řidiči a jaké jim vzniklo reálné nebezpečí ve smyslu § 2 písm. l) ZSP.
6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z kamerového záznamu vyplývá, že v čase 6:30:20-6:35:21 je protijedoucí vozidlo nuceno k náhlé změně směru jízdy k pravé straně vozovky v jeho směru jízdy. S tím žalobce nesouhlasil. Z kamerového záznamu v uvedeném čase je patrné, že protijedoucí vozidlo zpočátku nejede při pravém okraji vozovky ve směru jeho jízdy, k tomuto pravému okraji vybočí a následně je zakryto vozidlem žalobce. Z kamerového záznamu není patrné, zda šlo o náhlou změnu směru, vyvolanou předjížděcím manévrem, nebo zda jde o pouhé vrácení se řidiče protijedoucího vozidla zpět ke svému pravému okraji, kde má povinnost jet. Pro naplnění skutkové podstaty spočívající v ohrožení protijedoucího vozidla musí být bez pochybností prokázáno, že tomuto vozidlu vzniklo reálné nebezpečí. Řidič protijedoucího vozidla nebyl ztotožněn a vyslechnut a nemohl se proto vyjádřit k tomu, proč nejel při pravém okraji vozovky a zda byl nucen provést manévr náhlé změny směru jízdy v důsledku protijedoucího a předjížděcího vozidla, případně náhlou změnu rychlosti jízdy. Žalobce ve správním řízení předložil k důkazu letecký snímek se záběrem části ulice Zábřežská se změřením šíře komunikace. Žalobce předložil též normy pro konstrukci komunikací, to vše u ústního jednání dne 16. 9. 2021. Městský úřad z těchto listin neprovedl podle rozhodnutí žádná skutková zjištění. K odvolací námitce žalovaný vysvětlil, že městský úřad neměl povinnost všechny navržené důkazy provést a dodal, že šířka vozovky nemá žádný vliv na skutečnost, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a že videozáznam bez ohledu na dostatečnou šířku vozovky nepochybně prokázal, že neztotožněný řidič protijedoucího vozidla byl jednáním žalobce nejen omezen, ale dokonce i ohrožen. Podle žalobce šíře vozovky má nepochybně vliv na objektivní zjištění možnosti bezpečného předjíždění a na vliv posouzení existence nebezpečí.
7. Žalobce navrhl, aby soud provedl dokazování zopakováním důkazů, a to kamerového záznamu, a aby doplnil dokazování leteckou fotografií místa přestupku a normami pro šíři komunikací, aby si ověřil, zda skutečnosti, které byly rozhodné ve správním řízení, jsou

vskutku takové, jak se jevíly být správním orgánům nebo naopak, že takové nejsou a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 As 114/2015-36.

8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** zdůraznil, že skutková věta je v souladu s § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“) a obsahuje popis skutku s označením místa, času a způsobu spáchání přestupku. Protiprávní jednání žalobce městský úřad zjistil z výpovědi žalobce, výpovědi svědka a z kamerového záznamu z vozidla svědka M. H. Žalovaný s odkazy na judikaturu zdůraznil, že protijedoucí řidiči mají zvýšené povinnosti. Řidič nesmí začít předjíždět, pokud by ostatní řidiče svým manévrem jen omezil. Subjektivní dojem žalobce o bezpečnosti předjíždění v dané dopravní situaci nepostačuje k závěru o jeho nevině. Řidič je v daném okamžiku povinen vyhodnotit stav vozovky, technické možnosti vozidla, časové možnosti manévru, vzdálenosti, klimatické podmínky a podobně. Cílem vyhodnocení situace není pouhé zabránění dopravní nehodě, ale i zabránění omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, včetně protijedoucích řidičů. Žalobce vyhodnotil dopravní situaci nesprávně a nezamezil vzniku nebezpečí vytváření překážky. K důkazům opomenutým městským úřadem se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
9. **Žalobce v replice** opakovaně namítal, že u protijedoucího řidiče nešlo o žádné prudké vyhnutí. Žalovaný svůj skutkový závěr o ohrožení protijedoucího vozidla postavil na vyhodnocení kamerového záznamu. Toto vyhodnocení bylo neobjektivní a zjištěné skutečnosti z něj nevyplývají. Ze záznamu není vidět, že protijedoucí vozidlo vybočuje náhle nebo prudce k pravé straně vozovky ve směru jeho jízdy, ani nedělá jiný úhybný manévr nebo brzdění, ze kterého by se dalo objektivně zjistit ohrožení tohoto vozidla vozidlem žalobce. Skutkový stav by tak musel být zjištěn jinými důkazy, tedy znaleckým posudkem, který by stanovil směr a rychlost jízdy protijedoucího vozidla a objektivně posoudil, zda došlo k náhlé změně směru nebo rychlosti tohoto vozidla. Autobusová zastávka bez zálivu ani vodorovné dopravní značky vyznačující zastávku autobusu nebrání z hlediska pravidel silničního provozu tomu, aby jel řidič protijedoucího vozidla přes tuto vodorovnou dopravní značku při pravém okraji. Z kamerového záznamu je patrné, že v oblasti autobusové zastávky nejsou žádní chodci tak, aby měl řidič protijedoucího vozidla důvod se z obecné opatrnosti odchylovat od pravého okraje komunikace. Zaparkovaná vozidla jsou tak daleko za protijedoucím stříbrným vozidlem, že mu netvořila překážku v tom, aby jel co nejbližší k pravému okraji komunikace. Podle kamerového záznamu v čase 6:35:21 těsně předtím, než je protijedoucí vozidlo zakryto vozidlem řízeným žalobcem, je protijedoucí vozidlo bez zjevného důvodu dost vzdáleno od pravého okraje vozovky ve směru jeho jízdy.
10. Žalobce nesouhlasil s tím, že jakmile spatřil protijedoucí vozidlo, měl se vrátit za předjížděné vozidlo. Tím by mohl ohrozit řidiče jedoucí za předjížděným vozidlem. Bylo na žalobci, zda bude považovat za bezpečnější předjížděcí manévr ukončit nebo se vrátit. K tomu, aby správní orgány dospěly ke skutkovému závěru, že protijedoucí řidič byl omezen, by tento řidič musel být vyslechnut, zda byl omezen a jakým způsobem a jeho výpověď by musela být posouzena v kontextu zjištěného stavu. Podle žalobce zjištění šíře vozovky má podstatný vliv na objektivní posouzení, zda předjížděcím manévrem žalobce mohlo dojít k reálnému ohrožení či omezení protijedoucího vozidla. Je logické zvažovat, zda komunikace v daném místě objektivně neumožňuje předjížděcí manévr, tedy v zásadě jízdu tří vozidel vedle sebe. Podle norem byla šíře vozovky dostatečná pro tři jízdní pruhy.

Na komunikaci v ulici Zábřežská není žádné vodorovné dopravní značení, které by vymezovalo dva jízdní pruhy. Žalobce a žalovaný zaujímají rozdílný výklad § 2 písm. e) ZSP. Podle žalobce jízdním pruhem je část vozovky dovolující jízdu vozidel v jednom jízdním proudu za sebou a z toho dovozuje, že v daném místě mohly jet tři proudy vozidel za sebou a šlo o komunikaci s třemi jízdními pruhy. Prostřední pruh slouží právě k předjíždění.

11. K argumentu žalovaného o nebezpečnosti manévru s ohledem na přechod pro chodce žalobce namítl, že přechod pro chodce je patrný až v čase 6:35:23, a to v místě, kde se žalobce již vrátil ke svému pravému okraji a ukončil předjížděcí manévr. Nedošlo tedy k tomu, že by předjížděl na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním.
12. K tvrzení správních orgánů o ohrožení ostatních účastníků silničního provozu žalobce poukázal na to, že na videozáznamu nejsou zachyceni žádní jiní účastníci silničního provozu, například chodci, cyklisté nebo řidiči jiných vozidel. Jedná se tedy pouze o možnost ohrožení nebo omezení předjížděného řidiče M. H., což sám žalovaný neměl za prokázané.
13. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
14. Soud zjistil z úředního záznamu policie ze dne 31. 5. 2021, že policie vyslala oddělení hlídkové služby do depa České pošty, s. p., z důvodu oznámení pana M. H. o nebezpečném předjíždění u prodejny COOP. Svědek vozidlo žalobce v depu dostihl a věc oznámil policii.
15. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 14. 2. 2022 v úvaze o skutkovém stavu vycházel z videozáznamu z kamery ve vozidle předjížděného vozidla M. H., z výpovědi svědka M. H., z výpovědi žalobce, z vyjádření České pošty, s. p., z úředního záznamu Policie České republiky (dále jen „policie“) a z oznámení přestupku. Česká pošta, s. p., sdělila na výzvu, že vozidlo X v době spáchání přestupku řídil žalobce. Z videozáznamu městský úřad zjistil, že ze směru od Nemocnice Šumperk a. s. do centra obce přijíždí blíže neustanovené stříbrné vozidlo, které v prostoru u nádob na odpad v důsledku předjížděcího manévru žalobce uhýbalo k těmto nádobám. Toto vozidlo nejede co nejbližší u pravého okraje, neboť před nádobami na odpad blíže k Nemocnici Šumperk a. s. se nachází autobusová zastávka bez zálivu a stojí zde zaparkovaná vozidla. Předjížděné vozidlo svědka M. H. jede před vozidlem žalobce. Svědek nejede co nejbližší k pravému okraji komunikace, protože se zde nachází kaluže vody a po chodníku se pohybuje chodec v červeném svršku a je zde autobusová zastávka bez zálivu. K námitce žalobce městský úřad uvedl, že je irelevantní, že na předjížděcí manévr osádka vozidla verbálně nereagovala. Z kamerového záznamu je zřejmé, že žalobce řídil dodávku a předjížděl vozidlo svědka M. H. v okamžiku, kdy v protisměru přijíždělo jiné vozidlo, čímž minimálně ohrozil řidiče předjížděného vozidla pana M. H. Neobstojí argument žalobce, že komunikace je v místě předjíždění široká téměř 10,02 m a objektivně umožňuje jízdu tří vozidel vedle sebe, protože ulice Zábřežská je komunikace o dvou jízdních pruzích. Podle § 2 písm. t) ZSP jízdní pruh je část vozovky, která dovoluje jízdu vozidel v jednom jízdním proudu za sebou, nikoliv několik vozidel vedle sebe. Z videozáznamu je zřejmé, že v daném úseku byl přechod pro chodce, a proto bylo předjíždění nebezpečným manévrem. Při předjížděním

manévru je třeba se ujistit, že nedojde k ohrožení jak bezpečnosti samotného řidiče, který manévr provádí, tak bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu, což se v daném případě nestalo. Žalobce svým jednáním minimálně ohrozil řidiče předjížděného vozidla a jeho osádku. Žalobce svým jednáním porušil § 17 odst. 5 písm. c) ZSP. Soud dodává, že z rozhodnutí je zřejmé, že městský úřad vycházel ze snímku změření komunikace a z normy na šíři komunikace a ze snímku o změření komunikace, které předložil žalobce, a citoval, že pro jeden jízdní pruh je třeba 3 m a okraje. Městský úřad pak citoval vyjádření advokáta žalobce JUDr. Jaroslava Němečka, že šířka jízdního pruhu je 3 m, šířka komunikace byla změřena v šíři 10 m, takže jsou na ní tři jízdní pruhy.

16. V **odvolání žalobce** obdobně jako v žalobě namítal zjištění skutkového stavu v rozporu se zákonem. Protijedoucí řidič pouze mírně vybočil ze svého směru jízdy. Městský úřad opomněl prokázat šíři komunikace. Ta má tři jízdní pruhy a vejdou se sem i čtyři vozidla vedle sebe. Výpověď řidiče předjížděného vozidla M. H. je v rozporu s kamerovým záznamem, svědek nemusel uhnout doprava. K prokázání ohrožení by protijedoucí řidič musel být vyslechnutý.
17. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** shrnul, že protiprávní jednání žalobce mělo spočívat v tom, že při předjíždění ohrozil protijedoucího řidiče i řidiče předjížděného vozidla. Příмым důkazem jednání žalobce byl záznam z přední kamery předjížděného vozidla, který objektivně vykreslil dění v místě předjíždění. Žalovaný obsah kamerového záznamu shrnul takto: videozáznam snímá úsek ulice Zábřežská v obci Šumperk ve směru od centra obce, tedy ve směru, v němž se pohybuje jak vozidlo předjížděného svědka H., tak žalobce a zachycuje dopravní situaci v tomto úseku. V čase 6:35:18 se na záznamu objevuje protijedoucí stříbrné vozidlo, jehož řidič nebyl ztotožněn. V čase 6:35:20 je již z levé strany vidět předjíždějící vozidlo žalobce. V čase 6:35:20-6:35:21 je protijedoucí vozidlo nuceno k náhlé změně směru jízdy k pravé straně vozovky v jeho směru jízdy. Náhlou změnu směru jízdy či náhlé zpomalení předjížděného vozidla svědka H. ze záznamu nelze jednoznačně prokázat.
18. Žalovaný nesouhlasil se závěrem městského úřadu, že řidič předjížděného vozidla nemohl najet blíže k pravé straně vozovky, protože jsou zde kaluže v místě, kde se pohybuje chodec. Chodec se totiž po chodníku pohybuje až několik metrů za zmíněnými kalužemi vody, což je na videozáznamu zřetelné v čase 6:35:22. Žalovaný k námitce, že ohrožení nebylo prokázáno, konstatoval, že ke spáchání projednávaného přestupku stačí omezení řidiče protijedoucího vozidla. Po zhodnocení kamerového záznamu byl žalovaný přesvědčen, že žalobce řidiče protijedoucího vozidla nejen omezil, ale i ohrozil, což je z videozáznamu jasně patrné. „Nesmět ohrozit“ podle definice v § 2 písm. l) ZSP znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Řidiče protijedoucího vozidla, který byl jednáním žalobce ohrožen, se nepodařilo ztotožnit, protože číslo registrační značky není ze záznamu viditelné. Tato skutečnost nemá vliv na posouzení věci.
19. Žalovaný se dále neztotožnil se závěrem městského úřadu, že žalobce ohrozil řidiče předjížděného vozidla. Z kamerového záznamu nevyplývalo, že by svědek musel náhle změnit směr jízdy či prudce zabrzdit a podobně. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* žalovaný uzavřel, že ohrožení předjížděného řidiče nebylo žalobci prokázáno. Žalobce měl ve smyslu § 17 odst. 5 písm. c) ZSP povinnost dbát dostatečné opatrnosti a měl a mohl vědět, že v protisměru mohou jet jiná vozidla. Jakmile žalobce v protisměru spatřil protijedoucí vozidlo, bylo namístě v souladu s pravidly silničního provozu předjíždění

ukončit a vrátit se za předjížděné vozidlo. K námitce, že městský úřad neprovedl důkazy o šířce vozovky, žalovaný zdůraznil, že šířka vozovky nemá vliv na spáchání přestupku a že jde o důkaz nadbytečný. Videozáznam prokázal, že protijedoucí řidič byl jízdou žalobce nejen omezen, ale dokonce i ohrožen.

20. Žalobce **při jednání soudu** nad rámec žaloby a repliky namítl, že protijedoucí řidič nereagoval na jízdu žalobce vyhnutím, natož prudkým. Optika kamery velmi zkresluje směr i strany a není objektivní. Na ulici Zábřežská nejsou vyznačeny jízdní pruhy. Proto platí, že je tam tolik jízdních pruhů, kolik se vejde vozidel vedle sebe. Předjížděcí manévr žalobce byl realizovatelný a nebránila mu v něm autobusová zastávka ani přechod pro chodce. Bez dalšího dokazování včetně znaleckého posudku nelze zjistit skutkový stav. Předjížděcí manévr nevypadá dobře a předjížděnému řidiči nemusel být příjemný, ale nedošlo k omezení ani ohrožení řidičů.
21. Žalovaný při jednání soudu zdůraznil, že z videozáznamu byl objektivně zjištěn skutkový stav. Ke spáchání projednávaného přestupku postačí, aby žalobce omezil protijedoucího řidiče. Žalovaný měl za to, že ho i ohrozil. Protijedoucí řidič musel udělat úhybný manévr. Ulice Zábřežská je komunikace o dvou jízdních pruzích a neumožňuje jízdu tří vozidel vedle sebe. Předjížděcí manévr žalobce byl nebezpečný. To vyplynulo i z vyjádření svědka H. při ústním jednání ve správním řízení. Videozáznam není zkreslený a správní orgány o něm neměly pochybnosti. Žalobce si mohl nechat zpracovat znalecký posudek sám.
22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Skutková věta spolu s odůvodněním rozhodnutí městského úřadu a žalovaného odpovídá znění § 93 odst. 1 písm. a) ZOP a ustálené judikatuře NSS a krajských správních soudů.
24. Dle § 93 odst. 1 písm. a) ZOP platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa, stejně jako času a způsobu spáchání. Žalobce nenamítal, že by se dopustil jiného přestupku se stejnou skutkovou podstatou a že by nebylo jasné, o který z nich se jedná. O totožnosti skutku nebyly pochybnosti.
25. NSS v usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006-73 a dále mj. v rozsudku č. j. 9 As 291/2014-39 vyslovil, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, „...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“
26. Žalobce věděl, za jaké jednání byl postižen. Aktivně se účastnil správního řízení a jak ve správním řízení, tak v žalobě uváděl konkrétní argumentaci k projednávanému skutku.
27. Popis skutku ve výroku rozhodnutí musí být dostatečný pro hmotně právní subsumpci pod zákonné znaky skutkové podstaty přestupku. Z výroku musí být patrné znaky přestupku. Širší skutkové souvislosti stačí uvést až v odůvodnění rozhodnutí. Tomuto požadavku správní orgány dostály.

28. Protiprávní jednání žalobce mělo spočívat v tom, že při předjíždění ohrozil protijedoucí vozidlo, což bylo v rozporu s § 17 odst. 5 písm. c) ZSP. Podle tohoto ustanovení řidič **nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče** nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.
29. Po změně výroku napadeným rozhodnutím žalovaného popis skutku zněl takto: „Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 22. 5. 2021 v 11.10 h v obci Šumperk na ulici Zábřežská u domu č. 20, ve směru jízdy od centra při řízení motorového vozidla tovární značky Peugeot, registrační značky X, **předjížděl** vozidlo svědka M. H. **ve chvíli, kdy se z protisměru blížilo protijedoucí vozidlo neztotožněného řidiče, čímž řidiče protijedoucího vozidla ohrozil.**“
30. Popis skutku ve výroku rozhodnutí je obdobný jako v případech, kdy popis skutku jako souladný se zákonem shledaly správní soudy nebo popis skutku nebyl sporný a soudy z něj vycházely. Stalo se tak například ve věci zdejšího soudu sp. zn. 72 A 27/2020-35, kde výrok zněl: „Žalobce se přestupku dopustil z nedbalosti tím, že dne 13. 9. 2019 okolo 17.13 h na silnici I/35 poblíž odbočky u domu č. p. 45 v katastru obce Prostřední Bečva ve směru jízdy od obce Dolní Bečva při řízení motorového vozidla během předjíždění vozidel ohrozil a omezil řidiče protijedoucího motorového vozidla RZ X pana C. M.“. Kasační stížnost NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením č. j. 4 As 49/2022-32.
31. Obdobně je stejný skutek popsán v usnesení NSS č. j. 2 As 220/2020-20, v rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 23/2019-47, v rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 50 A 21/2020-31 nebo č. j. 46 A 4/2020-33. Pokud jde o přejíždění s následkem dopravní nehody, lze zmínit například rozsudek zdejšího soudu č. j. 72 A 18/2021-51. Kasační stížnost proti němu odmítl NSS usnesením č. j. 6 As 237/2022-17.
32. Nedůvodná je námitka, že **žalobce předjížděním neohrozil protijedoucího řidiče**, že správní orgány toto jednání žalobci neprokázaly.
33. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ohrozil protijedoucího řidiče. O ohrožení předjížděného řidiče nemohlo být sporu, protože žalovaný dospěl k závěru, že toto jednání nebylo žalobci prokázáno a změnil výrok o vině.
34. Pro všechny řidiče platí obecné ustanovení § 4 písm. a) ZSP, podle kterého „při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.“
35. NSS v rozsudku č. j. 9 As 97/2011-138 vyslovil, že „formulace povinnosti řidiče chovat se ohleduplně a ukázněně je velmi obecná a může zahrnovat množství předem nepředvídatelných situací či jejich kombinací. Dodržování této povinnosti vyžaduje neustálou pozornost a plnou koncentraci řidiče, což je základní předpoklad pro bezpečnou jízdu. Řidič je odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel a dopravního značení, neustále pod kontrolou.“
36. Uvedené povinnosti platí pro každého řidiče a další povinnosti mu ukládají další ustanovení ZSP. Na posuzovanou věc se vztahuje speciální ustanovení, které žalobce svým

jednáním porušil. Podle § 2 písm. l) ZSP **nesmět ohrozit znamená** povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí.

37. Z dokazování provedeného ve správním řízení se podává, že žalobce při rozhodnutí o předjíždění a zahájení předjíždění nevyhodnotil v souladu se zákonem dopravní situaci, zejména rychlost a možnost zrychlení svého vozidla a vzdálenost protijedoucího vozidla a svým jednáním ohrozil životy, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Průběh jízdy žalobce při předjíždění je zjevný z palubní kamery v předjížděném vozidle, doplněný o svědeckou výpověď svědka M. H. Z kamerového záznamu jsou viditelné i poměry v místě, zejména pozemní komunikace, která měla po jednom jízdním pruhu v každém směru. S obsahem videozáznamu koresponduje svědecká výpověď řidiče předjížděného vozidla a ostatní podklady rozhodnutí, tj. úřední záznam policie ze dne 31. 5. 2021, podání vysvětlení svědkem dne 25. 5. 2021 a úřední záznam policie o analýze videozáznamu ze dne 1. 6. 2021.
38. Žalobce o výslech svědka M. H. požádal při jednání dne 20. 7. 2021. Svědek M. H., řidič předjížděného vozidla, vypověděl při jednání dne 16. 9. 2021: „Byl jsem v šoku, jelikož přiletěl nějaký blázen a chtěl nás zabít. Ve zpětném zrcátku jsem viděl vozidlo v dálce, nevěnoval jsem tomu pozornost a během chvíle mě předjelo, a myslím, že na videozáznamu je vše vidět. Moje rychlost byla 50 km/h, on jel asi 90 km/h. Myslím, že to byl normálně vrah. Tam chybělo málo centimetrů, aby nás vozidlo vytlačilo, musel jsem cuknout doprava, aby nedošlo ke střetu. Odvolávám se na videozáznam.“ Svědek na otázku městského úřadu, jestli se mohla vozidla bezpečně vyhnout, odpověděl: „V danou chvíli to nešlo, netuším, v danou chvíli jela dvě vozidla proti sobě vedle sebe a když se tam nacpalo to třetí, bylo to velice nebezpečné.“ K dotazu zástupce žalobce svědek odpověděl, že měl v dohledu asi deset vozidel, po levé straně byla zaparkovaná vozidla a pravá strana vozidla svědka byla od obrubníku asi 1 až 2 m.
39. Z videozáznamu se podává, že žalobce předjížděl svědka a jel rychlostí, která byla o hodně vyšší než rychlost vozidla svědka i ostatních vozidel na záznamu. Z jízdy žalobce vyplývá, že šlo o jízdu rychlou, agresivní, riskantní a nebezpečnou. Na záznamu je vidět, že na ulici Zábřežská se pohybují vozidla a je zde běžný provoz. Jde o obytnou zónu s obchody a provozovny služeb. Mírně prší a je mokro. Na ulici Zábřežská jsou napojeny další pozemní komunikace (je zde větší množství křižovatek). Na ulici Zábřežská po pravé a levé straně, místy nesouvisle, parkují osobní motorová vozidla. V čase 6:35:17 záznamu je vidět protijedoucí světlé vozidlo (nejdříve v kapce deště) a v čase 6:35:20 se objevuje na záznamu vozidlo řízené žalobcem (bílé dodávkové vozidlo s označením České pošty, s. p.), jak předjíždí žalobce a těsně se vyhne protijedoucímu světlému vozidlu. Za světlým vozidlem pak jede s odstupem další vozidlo tmavé barvy. Těsně po žalobcově předjetí je po levé straně vidět autobusová zastávka a za ní přechod pro chodce. Na záznamu je vidět, jak protijedoucí vozidlo uhnulo doprava ve svém směru jízdy. Žalobce vytvářel protijedoucímu řidiči překážku, což znamená ve smyslu § 2 písm. m) ZSP omezení protijedoucího řidiče. Podle tohoto ustanovení „nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo.“
40. Žalobce usvědčil ze spáchání přestupku videozáznam, který názorně zobrazuje spáchání přestupku, uhýbací manévry protijedoucího vozidla a okolnosti spáchání přestupku. Kamera ve vozidle svědka zaznamenala skutkový stav objektivně, bez lidského zásahu, automaticky, bez ovlivnění lidského činitele. Nešlo o důkaz, který spočíval na vnímání

lidských smyslů. Nešlo o ovlivnění a případně zkreslení lidským činitelem. K závěru o nebezpečnosti předjíždění není třeba subjektivního náhledu protijedoucího a předjížděného řidiče ani odborného posouzení znalce. Jde o právní závěr a znalec odpovídá na skutkové otázky. Nejde o složitou odbornou skutkovou otázku. Závěr o bezpečnosti předjíždění musí učinit správní orgán a soud a tento závěr závisí na citovaných okolnostech, zejména na výskytu protijedoucího vozidla a dalších účastníků silničního provozu, rychlosti obou vozidel, časových okolnostech předjíždění a dalších okolnostech, zejména klimatických podmínkách, stavu vozovky, charakteru obytného místa, provozu atd. Soud podotýká, že zákon v České republice nezakazuje umístění a použití kamer v soukromých osobních motorových vozidlech. Důkaz videozáznamem byl procesně použitelný, jelikož nahrávka nebyla jediným usvědčujícím důkazem a práva obhajoby spočívající v možnosti vyjádřit se k takovému důkazu a zpochybnit jeho pravdivost byla dodržena (rozsudek ESLP ze dne 12. 7. 1988 ve věci č. 10862/84 – Schenk proti Švýcarsku). Pravost nahrávky nebyla zpochybněna. Ostatně, žalobce proti přípustnosti videozáznamu nic nenamítal.

41. V projednávaném případě jde o situaci závislou na subjektivním posouzení konkrétní dopravní situace řidičem vozidla. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič **nesmí vůbec zahájit předjížděcí manévry**, pokud je z konkrétní situace v provozu na pozemní komunikaci zřejmé, že by svým manévrem ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče. U protijedoucích řidičů platí, že vůči nim jsou kladeny zvýšené povinnosti – řidič nesmí začít předjíždět, pokud by ostatní řidiče svým manévrem byť i jen omezil (srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 106/2010-141 nebo č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS).
42. Podle záznamu z kamery ve vozidle svědka M. H. žalobce musel vidět z vyvýšeného místa v dodávce protijedoucí vozidlo světlé barvy v protisměru, protože podle videozáznamu začal předjíždět ve chvíli, kdy se protijedoucí vozidlo blížilo k žalobci.
43. Subjektivní dojem žalobce o bezpečnosti předjíždění v dané dopravní situaci nepostačuje k závěru o jeho nevině. Řidič je v daném okamžiku povinen vyhodnotit stav vozovky, technické možnosti vozidla, časové možnosti manévru, vzdálenosti, klimatické podmínky apod. Cílem vyhodnocení situace není pouhé zabránění dopravní nehodě, ale i zabránění omezení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, včetně protijedoucích řidičů. V daném případě žalobce vyhodnotil dopravní situaci nesprávně a nezamezil vzniku nebezpečí a vytváření překážky.
44. **Nebezpečí** ve smyslu § 2 písm. l) ZSP vznikne tím, že jiný účastník silničního provozu je donucen například ke snížení rychlosti jízdy, změně směru nebo jiné obdobné reakci. Žalobce svým neuváženým jednáním zavinil vznik nebezpečí tak, že protijedoucí řidič byl donucen náhle změnit svou rychlost a směr jízdy. Bezpochyby si žalobce nemohl vynutit dokončení svého předjíždění i od ostatních řidičů.
45. Rychlé předjíždění je nebezpečné jak pro řidiče předjíždějího vozidla, tak i pro řidiče protijedoucího vozidla a předjížděného vozidla, protože porušuje legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Žalobce rychlým předjížděním, nesprávným odhadem a subjektivním posouzením dopravní situace vystavil nebezpečí sebe i ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce mohl a měl předvídat, že by mu do cesty vběhlo dítě, zvíře nebo vstoupil starší člověk nebo vjelo auto z boční ulice nebo z parkovacího místa. V menší rychlosti vozidel jsou však případné následky takových situací méně závažné.

46. Zákaz předjíždění se vztahuje zvláště na nepřehledná místa na pozemních komunikacích, což je podle komentáře k zákonu o silničním provozu takové místo, které řidič nemůže celé přehlédnout předtím, než do něj vjede, nebo za které nevidí (Leitner, M., Lukášek, V., Kopecký, Z. Zákon o provozu na pozemních komunikacích a předpisy prováděcí a související s komentářem, 3. přepracované vydání podle právního stavu k 1. 7. 2006. Praha: Linde, 2006, s. 95). Žalobce v posuzovaném případě nemohl spoléhat na to, že neohrozí protijedoucího řidiče, navíc v obydlé oblasti města, s přechodem pro chodce, nemocnicí, zastávkami autobusu, výskytem chodců.
47. Při předjíždění řidič musí především dbát na zachování dostatečného bezpečného odstupu od předjížděného vozidla, k čemuž je důležité správné zhodnocení rychlosti obou vozidel. Ustanovení § 17 odst. 5 ZSP obsahuje taxativní výčet zákazů předjíždění. Negativním výčtem se konkretizují obecné podmínky předjíždění podle předchozích odstavců § 17 ZSP. Jinými slovy, nevyskytnou-li se v silničním provozu uvedené situace, mělo by dojít, při současném dodržení ostatních podmínek, k **bezpečnému** a plynulému předjetí. Uvedené zákazy předjetí jsou odvislé jednak od subjektivního posouzení konkrétní situace na silnici řidičem vozidla [písm. a) až c)], jednak vymezeny místem na pozemní komunikaci [písm. d) až g)]. Subjektivní posouzení situace řidičem nespočívá pouze ve zhodnocení konfigurace terénu, po němž je komunikace vedena (nepřehledný úsek ve stoupání nebo v zatáčkách, stromořadí, obytná zástavba), časových možnostech akcelerace vozidla s ohledem na kubaturu motoru a zatížení vozidla, ale závisí i na vlivu momentálních klimatických podmínek a denní doby na viditelnost jako je déšť, sníh, mlha nebo oslnění sluncem (KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. § 17 [Předjíždění]. In: KOVALČÍKOVÁ, Daniela, ŠTANDERA, Jan. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 67–68).
48. Při splnění povinnosti „nesmět ohrozit“ byl rozhodující okamžik, kdy žalobce uviděl před sebou protijedoucí vozidlo, než najel do protisměrného jízdního pruhu, ve kterém měl očekávat i další protijedoucí vozidla. Právě v tento okamžik muselo být žalobci zjevné, že nemůže s ohledem na vzdálenosti a rychlost svého a předjížděného vozidla toto vozidlo předjet a přitom neohrozit, ani neomezit ostatní účastníky silničního provozu. Jiný závěr nebyl v dané dopravní situaci možný a žalobce to musel vědět. Podle § 3 odst. 2 ZSP totiž „řidit vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích“.
49. Žalobce předjížděním překážel v dosavadní jízdě protijedoucímu řidiči (případně potencionálním protijedoucím řidičům dalším), který byl donucen na jízdu žalobce reagovat změnou směru případně rychlosti jízdy. Manévrem žalobce došlo k přerušení dosavadní plynulosti jízdy protijedoucích vozidel i předjížděného vozidla. Žalobce vytvořil nebezpečí střetu jak protijedoucím řidičům, tak řidiči před sebou. Žalobce svým jednáním porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu. Naopak, žalobce nemohl legitimně spoléhat, že si vynutí přednost tam, kde není. Žalobce v daném případě nedbal zvýšené opatrnosti a nejednal tak, aby zabránil omezení nebo ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.
50. Řidič je sám odpovědný za vlastní způsobilost ke konkrétní jízdě a má také obecnou prevenční povinnost podle § 2900 zákona č. 89/2009 Sb., občanský zákoník, podle kterého vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví

nebo vlastnictví jiného. Podle setrvalé judikatury trestních a civilních soudů (mj. k dopravním nehodám) je každý povinen zachovávat vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který – objektivně posuzováno – je způsobilý zabránit nebo alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na životě, zdraví nebo majetku. Ten, kdo si v souladu s takto obecně stanovenou povinností nepočíná, chová se protiprávně a při splnění dalších předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu odpovídá za vzniklou škodu. Obsah prevenční povinnosti přitom úzce souvisí s konkrétními okolnostmi, zejména s místem, kde se obviněný nachází, neboť pobytem na místě, kde přímo nehrozí vznik škody na zdraví či majetku třetích osob, nebo na místě, kde okolnosti (např. zvýšený pohyb osob) riziko vzniku škody podstatně zvyšují, jsou na každého z hlediska předcházení vzniku škody kladeny rozdílné nároky (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 8 Tdo 1434/2018 a ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3516/2007).

51. V daném případě nešlo o přestupek poruchový, u kterého dochází k poruše objektu, například vzniku škody nebo újmy. Zakázané předjíždění je přestupkem ohrožovacím, kdy k naplnění skutkové podstaty postačí pouhé ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, respektive zájmu na předcházení dopravním nehodám, a tedy i zájmu na ochraně života, zdraví a majetku; působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má totiž výrazně preventivní charakter (srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 187/2016-23, č. j. 6 As 110/2013-52 nebo č. j. 1 As 24/2013-98).
52. Výklad žalobce, že v daném místě mohl předjíždět, protože mu to umožňovala šířka pozemní komunikace, která měla či mohla mít tři jízdní pruhy, je v rozporu se zákonem. Šířka pozemní komunikace v projednávané věci nezabránila ohrožení protijedoucího řidiče, jak názorně ukazuje videozáznam. Věrohodnost obhajoby žalobce snižuje, že jednou tvrdí, že v místě byly tři jízdní pruhy (např. v žalobě) a v odvolání tvrdil, že jsou zde čtyři jízdní pruhy.
53. Podle § 2 písm. t) ZSP „jízdní pruh je část vozovky dovolující jízdu vozidel v jednom jízdním proudu za sebou“. Z videozáznamu je zjevné, že po levé a pravé straně pozemní komunikace v místě spáchání přestupku byla nesouvisle zaparkována vozidla a ve zbylé části komunikace byla možná jízda v každém směru pouze v jednom jízdním pruhu.
54. Protože předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o přestupku spočívajícím v předjíždění v rozporu se ZSP, nebylo významné, jestli došlo k dopravní nehodě (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 77/2008-50, č. 1938/2009 Sb. NSS). Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 ZSP je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v ZSP. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
55. Nešlo ani o **porušení zásady *in dubio pro reo***. Za situace, kdy ve správním ani soudním řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by zpochybnilly věrohodnost výpovědí svědků a pravost videozáznamu, má soud za to, že otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu v souladu s § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) a o průběhu posuzovaných skutků nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správních orgánů či soudu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází

v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, č. 37/1971 Sb. NS). Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo namístě, neboť správní orgány vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí. Žalobní tvrzení pochybnosti do zjištěného skutkového stavu nemohla vnést. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010-58 „aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout.“

56. Neopodstatněná je námitka **opomenutých důkazů**.
57. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem nebo správním orgánem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51) či rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 Afs 76/2009-56, body 31 a 32, nebo rozsudek ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem či správním orgánem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 2343/08 ze dne 25. 3. 2009 (N 67/52 SbNU 663)].
58. Žalobce má pravdu, že městský úřad výslovně nezahrnul mezi důkazy provedené při jednání letecký snímek ulice Zábřežská a listinu, označenou jako normu pro šíři komunikace. Městský úřad z nich v rozhodnutí citoval částečně, ale tyto důkazní prostředky nijak ve svém rozhodnutí nehodnotil. Šlo by o vadu řízení, pokud by se k těmto důkazním návrhům nevyjádřil v rozhodnutí o odvolání ani žalovaný. Tak se ale nestalo. Žalovaný tyto důkazy označil jako nadbytečné, protože nemají vliv na to, jestli k přestupku došlo a skutkový stav byl dostatečně objasněn. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srov. ustálenou judikaturu NSS, například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25).
59. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03,

a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

60. V posuzovaném případě šlo o první situaci. Normovaná a skutečná šířka pozemní komunikace v místě přezkoumávaného předjíždění neměla v daném případě vliv na to, jestli žalobce protijedoucího řidiče ohrozil či nikoliv. Z videozáznamu je patrné, že šířka komunikace nebyla taková, aby neodpovídala obvyklé či normované šířce anebo neumožňovala vůbec jízdu ve dvou jízdních pruzích. Spor nebyl o excesivní šířku komunikace v místě spáchání přestupku. Pokud by byla pozemní komunikace natolik úzká, že by jízdu ve dvou jízdních pruzích neumožňovala, k předjíždění a sporu by vůbec nedošlo. Pokud by šířka komunikace obsahovala tři jízdní pruhy, byly by na ní vyznačeny nebo by k přestupku nedošlo, což se nestalo.
61. Soud neprováděl při jednání dokazování leteckou fotografií místa přestupku a normami pro šíři pozemní komunikace, protože šlo o důkazy nadbytečné. Pro nadbytečnost soud neprováděl ani důkaz znaleckým posudkem, který navrhl žalobce v replice, protože správní orgány zjistily skutkový stav v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, tj. tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti. Videozáznam byl v souladu s výpovědí svědka M. H. (kterého žalobce předjížděl) a názorně zachytil spáchání přestupku a všechny okolnosti jeho spáchání. Znalecký posudek by v dané situaci mohl případně prokázat jízdu žalobce rychlostí vyšší než dovolenou a vystavit ho tak postihu za další přestupek a povinnosti hradit další náklady řízení.
62. Soud neopakoval důkaz videozáznamem z kamery svědka, protože ho již provedl městský úřad při jednání dne 20. 7. 2021, a to v prvně doložené, kratší verzi. Žalobce měl tento videozáznam s předjížděním k dispozici, protože jeho kopii obdržel při nahlížení do správního spisu u městského úřadu dne 16. 7. 2021 a úplný kamerový záznam obdržel v kopii dne 4. 2. 2022. Městský úřad přehrál úplný kamerový záznam žalobci při ústním jednání dne 2. 2. 2022 a jeho advokátovi při nahlížení do spisu dne 4. 1. 2022. Žalobce neuvedl v žalobě, z jakého důvodu by měl soud přehrávat záznam opětovně. Soud oba videozáznamy prohlédl v rámci studia soudního spisu a správních spisů (v souladu s rozsudkem NSS č. j. 3 As 79/2018-18 nebo č. j. 7 As 68/2011-75¹) a byly mu známy. Proto soud shledal opakování těchto důkazů jako nadbytečné.

¹ Podle rozsudku NSS č. j. 7 As 68/2011-75 „dokazování (§ 52 s. ř. s.) promítnutím sponzorského vzkazu při jednání je nezbytné zejména tehdy, vede-li se spor o jeho obsah či doprovodné okolnosti ovlivňující jeho vnímání divákem, např. o technickou kvalitu vysílaného záznamu, zřetelnost, kontrast či jiné vlastnosti ovlivňující viditelnost určitých grafických prvků nebo textů spotu či o slyšitelnost nebo srozumitelnost jeho zvukového obsahu. Není-li však sporu o obsah spotu a spor se vede jen a pouze o jeho interpretaci (význam jeho jednotlivých částí, celkové vyznění spotu aj.), aniž by tato interpretace závisela na závěru o určitých v užším slova smyslu skutkových vlastnostech spotu, pak není třeba jeho promítnutí jako důkaz provádět a postačí, seznámí-li se soud s jeho obsahem obdobným způsobem, jakým se seznamuje s ostatním obsahem správního spisu.“

63. Soud se ztotožnil s městským úřadem a žalovaným, že žalobce porušil § 17 odst. 5 ZSP a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 ZSP. Podstata protiprávního jednání žalobce spočívala v tom, že při předjíždění nesprávně vyhodnotil dopravní situaci, nedbal zvýšené opatrnosti a nejednal tak, aby zabránil ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.
64. Žalobní tvrzení ani dokazování ve správním řízení nevneslo do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. Rozšířený senát judikoval, že správní orgán je povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).
65. Žalobce vnášel do zjištěného skutkového stavu pochybnosti, které však v kontextu celé věci soud nevyhodnotil jako důvodné ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce vznesením shora uvedených námitek na sebe přenesl důkazní břemeno, které však neunesl. Podstatné je to, že námitky žalobce nebyly nepřesvědčivé a to, že je žalobce vůbec věrohodně neprokázal, ani nenavrlh takové důkazy, které by významně narušily jistotu ve stávajícím zjištění skutkového stavu nebo navodily důvodné pochybnosti (k přenesení důkazního břemene srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24).
66. Závěrem soud shrnuje, že soud projednal žalobu a přezkoumal napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a neshledal vady napadeného řízení a jemu předcházejícího řízení, ke kterým by musel přihlédnout ze své povinnosti. Správní orgány prokázaly žalobci spáchání přestupku shora citovaným videozáznamem a svědeckou výpovědí M. H. Ty byly v souladu s ostatními podklady napadeného rozhodnutí. Nebyly zjištěny žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobce. Soud neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady a napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení.

Olomouc 1. listopadu 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně